

PREGO DE CALAF

01/09/2023

Benvolgudes i benvolguts calafines i calafins, és un gran honor que des de l'ajuntament s'hagi pensat en mi com a pregonera per a la Festa Major d'enguany. Aquesta proposta m'ha obert inesperadament la porta de la memòria.

La memòria feliç de la infantesa, en aquest alt i pla de Calaf, que s'obria davant els meus ulls amb immensitat, les muntanyes de Montserrat, els poblets, i els pics nevats a la llunyania. La natura em va ser companya, les olors de la nostra terra, ja fos seca o amarada d'aigua, els vents freds, la boira, la neu i la gebra, les primaveres precioses, amb els ametllers florits, l'estesa de camps verds amb el color roig de les roselles, les orenetes i els seus vols acrobàtics. Recordo que per Sant Josep amb els lilàs que florien per tot arreu el pare anava a rebre les orenetes.

Son moltíssims els records de la meva infància en el poble, començaré per la casa familiar on vaig créixer: era gran i érem sempre molts, avis, pares, fills, tiets, minyona. Hi havia tants espais per jugar i explorar, des del seller a les portelles amb el gronxador i les capsas de cartró on ens amagaven. La botiga i l'obrador, el pis del avís amb la cuina immensa i la seva llar de foc, tantes habitacions i el menjador de les festes, el nostre pis estimat, i les golfes, lloc on i passàvem hores jugant. La meva infància va ser bonica i de color viu. Els carrers i les places també eren lloc de joc i divertiment.

La família tenia una botiga de queviures on i havia sempre la nostra iaia Vicenta despatxant; els divendres i dissabtes el pare feia de pastisser, encara sento l'olor dels pastissos acabats de fer, el forn, l'anar i venir de la botiga a l'obrador. Els braços de gitano de nata i trufa, les coques de pinyons i crema, les enciamades, la pasta de full i la reposteria. Anar a l'obrador a mirar com treballaven el pare i el meu germà era una gran distracció, i a vegades em tocava ajudar, sobretot quan era període de panellets i de mones. El pare amb la xocolata feia "virgueries", i veïns i veïnes venien a mirar els aparadors, esperant de veure la nova idea, l'obra d'art que havia fet un any més el Ramon Sala.

El lloc fonamental per la nostra formació va ser l'escola, m'agradava molt anar-hi. Inicialment, anaven al convent de les monges on ara i hi ha el CRO. Les escales eren altes i feia pujada. Més endavant l'escola es va traslladar on està actualment, vaig ser molt feliç a l'escola amb la Madre Mercedes que ens feia tota mena d'assignatures.

Un altre puntal per a la nostra formació va ser la mare. Ens ajudava a casa amb les lletres i els números, ella havia anat a l'escola Montessori i haig de reconèixer que la seva manera d'estar amb nosaltres era creativa i deixava espai a les nostres propostes. La mare era de família molt bona, de caràcter alegre, el cant i la dansa li agradaven molt i sabia gaudir de la vida. Tinc gravat dins meu la seva veu cantant les cançons des d'en Gardel a un cant popular català. Ens portava sovint a Barcelona i a Granollers a trobar els avis i els tiets. La seva

passió era el mar, li agradava fer unes bones nadades i estar a la vora del mar a llegir. Aquesta seva passió va fer que tots nosaltres perdéssim la por a l'aigua i gaudíssim nadant.

Però el pare no era menys, de petits, en tornar de l'escola, l'anàvem a trobar al despatx, ens asseia a la seva falda, ens demanava com havia anat el dia i amb un tres i no res agafava paper i ploma i traduïa amb dibuix les nostres paraules. Això m'omplia d'alegria. Després pujàvem escales amunt a veure la mare que feinejava a la cuina, amb el dibuix del dia. El nostre pare sempre l'he vist, pintant, escrivint i llegint. Als vespres a l'hora de sopar ens tenia ben entretinguts explicant un conte que durava setmanes, cada dia un capítol, el Netflix del moment. Gairebé sempre acabava deixant-nos amb la intriga, així l'endemà tots esperàvem el moment del conte...

De tan en quan ens tocava el piano i ens feia un concert. També nosaltres vàrem estudiar piano, dansa, pintura; l'art i la cultura sempre hi eren presents.

Així mateix recordo moltes festes, celebracions i dies importants pel poble on es creava cohesió i participació de tothom. Una d'aquestes era Corpus quan els carrers s'omplien de catifes de colors fetes amb pètals de flors i pols. El nostre pare dissenyava la catifa del carrer del Born, on vivíem, i seguidament es dibuixava a terra amb guix blanc, a poc a poc s'anava omplint el dibuix de pètals. Els carrers es transformaven i feien molt goig, tanta coloraina omplia els cors d'alegria.

Un altre bella celebració era el Diumenge de Rams, quan la mare ens mudava i estrenàvem vestit, per anar a missa, però sobretot m'agradava quan a la plaça tothom estava amb les palmes i els palmons. Tot lluïa! Òbviament, també les caramelles, on vam participar des de ben petits, en vàrem aprendre les sardanes, els balls i les cançons típiques. Hi vam dansar durant molt temps. Era una festa bonica i em feia feliç poder-hi participar.

El dia 1 de maig, on cada any es celebra la Festa de Sant Sebastià, pujaven a veure l'ermita del Sant, i gaudíem de trobanse amb els veïns/veïnes, dinar amb la família i de més grans amb els amics i amigues

De petites amb la meva germana Míriam anàvem a la font de la plaça de l'Església amb galledes i cubells a buscar aigua el dia que a casa s'havia de rentar la roba, havíem d'omplir el safareig. A la font es feia cua i era un moment on ens entreteníem a parlar amb les veïnes. Aquest fet es va acabar, quan per fi va arribar l'aigua a Calaf, el 29 d'abril del 1972, va ser un dia feliç per tot el poble, l'aigua baixava alegre pel carrer Xuriguera, la plaça de l'Església, el carrer Sant Jaume i avall..... Les campanes del nostre alt campanar van tocar tot el dia, era una joia infinita, va ser un dia feliç.

A casa nostra es respirava l'art i la cultura. El nostre besavi el Ramon Sala Romaní, conjuntament amb l'Oleguer Jordana i el Francesc Puiggròs, entre d'altres, van ser els fundadors del Centre catòlic. Lloc de retrobament, de debats i de creació teatral. Els diumenges hi feien cinema, i sempre hi anàvem.

Tinc un bon record del "cacauero" que a la mitja part venia els cacauets, les pipes, les crispetes i la regalèssia. Allà es van començar a fer els Pastorets del Folch i Torres. L'avi Lluís hi va tenir una gran implicació, i més endavant el pare va seguir els seus passos. Hi van actuar, però sobretot recordo que el pare hi va fer una gran feia de maquillador, en especial dels dimonis, que em feien tanta impressió. Aquesta implicació ens la va traspasar i vam participar-hi molt. El meu germà Lluís de dimoni i mes endavant fent decorats i tant jo com les meves germanes Míriam i Gemma hi vam fer d'àngels, primer de sant Gabriel i més tard de Sant Miquel. Més endavant vaig actuar en "El Petit Príncep", "R.U.R", "La Dama de l'Alba"...

Formar part del Moviment Júnior, va ser una experiència molt interessant, les reunions, els debats, els jocs, retrobar-se amb amics i amigues, les excursions, els cants, les nostres primeres colònies d'estiu...

Viure en un poble és com ser una gran comunitat, m'agradava la familiaritat, el fet de conèixer a tothom, saludar i dir bon dia al matí quan anava a buscar el pa i el retorn mentre menjava el "crostonet" de la barra. Anar a comprar a la plaça de les eres o a la plaça de l'església: la verdura, el peix, la carn, la merceria, totes les botigues eren properes i entre tots/es teníem gran relació.

Però quan va arribar el temps de l'adolescència el poble se'm va fer petit, la necessitat de veure món i de conèixer allò desconegut i llunyà era punyent.

Vaig anar a Barcelona a la universitat a estudiar i al mateix temps treballava. Va ser una època de gran efervescència, molts encontres, amors i amistats noves van omplir els meus dies, vaig travessar fronteres en tots els sentits.

Quan tenia vint anys vaig fer un viatge d'un any a l'Índia que em va canviar profundament. Des d'aleshores la relació entre cos i ment va centrar la meva recerca. Vaig decidir dedicar-me a la dansa, perquè quan dansava tot dins meu era moviment. Al mateix temps també em vaig dedicar a l'estudi de la Psicoteràpia Humanista, les noves tècniques d'entendre l'ésser en tota la seva totalitat.

Necessitava mirar endins i entendre el meu propi univers. Vaig viure un període molt intens, estudiant dansa i tècniques com l'antigimnastica, la kinesiologia, a Lió i seguidament a París treballant amb companyies de dansa contemporània. Vaig viatjar molt, i vaig passar uns períodes de residència a Dinamarca i Suïssa.

Seguidament, va arribar Venècia, la Fondazione Cini "l'Institut de Musica Comparada", on es podien estudiar les músiques i les danses del món, allà vaig iniciar el teatre-dansa clàssic del sud de la Índia, el Bharatanatyam, i vaig conèixer el músic Federico Sanesi. Va ser un doble encontre en la meua vida, l'amor i l'art.

La família Sanesi i la ciutat de Milà em van acollir molt bé, un niu d'art i d'artistes molt interessants varen nodrir els meus dies, la meua imaginació i allargar la visió i la coneixença de la cultura i de l'art. Vaig poder participar en molts projectes i

col·laboracions artístiques, realitzant viatges i llargs períodes d'estudi a l'Índia amb les meves mestres Krishnaveni Lakshmanan i Kamala Rani.

Des d'aleshores i fins a dia d'avui, danso en molts teatres i festivals i això fa que viatgi moltíssim. Ensenyo el Bharatanatyam en moltes escoles de dansa i des del 2007 soc professora al Conservatori de Musica a la Universitat de Vicença on hi ha un Departament de les tradicions artístiques de l'Índia.

La interculturalitat és un aspecte fonamental en l'intercanvi i l'enriquiment d'un poble i de la seva cultura. Nosaltres hi som de ple, viure i crear amb persones d'altres cultures obra espais nous i reforça al mateix temps les pròpies arrels. Avui més que mai, la globalitat en la qual vivim en tots els àmbits, els canvis geopolítics i la possibilitat de conèixer els altres ens du a fer un esforç d'obertura i al mateix temps de centrament. En trobem en un moment de grans canvis i d'incertesa, i hauríem de ser capaços d'adonar-nos que la nostra terra està interconnectada i que el que passa en una punta del món té una repercussió en l'altra. *Acollir- incloure l'altre, el divers, es un pas important i que tots hem de fer avui.*

La cultura és fonamental per un poble, és una necessitat que nodreix, uneix i dona ales a l'expressió profunda de l'ésser humà. I Calaf és i ha estat un poble ric en aquest àmbit des de sempre. Té dues entitats referents com són el Casal i el Casino, que fan que el teatre i la cultura sigui tan viva al poble. Així mateix, hi ha altres entitats que treballen per la cultura del municipi i m'agradaria agrair-ne la implicació d'algunes en

particular: la Polseguera que gràcies a aquest grup de joves el poble continua viu i festiu. La Comtcase que des de fa més de trenta anys organitza el Desfolcat festival de música tradicional. Els Diablers de l'alta Segarra que porten la traca i la "xispa" al municipi. Els Sardanistes que es troben cada setmana d'estiu per ballar a la plaça. Tot i que me'n deixo moltes, finalment agrair l'Associació Cultural i recreativa Calamanda que gràcies a cantar i ballar les caramelles a Calaf s'ha tornat a ballar la "Metradansa" i a cantar "Calaf canta i estima". Així mateix, animar-les a continuar treballant com ho estan fent!

M'agradaria acabar aquests pregó agraint a la meva família haver-me introduït en el món de l'art des de sempre, en especial al meu pare, però també m'agradaria mencionar la meva mare que va ser el pal de paller de tota la família, i ens va deixar el passat mes de juny, una abraçada mare! Que continuï viu el llinatge, les arrels, el fil d'or de la memòria i de la coneixença que arriba al cor. També vull aprofitar per agrair l'ajuda en la realització d'aquest prego a la meva estimada neboda Marina. Finalment, vull agrair a l'ajuntament per haver confiat en mi i haver-me obert el calaix dels records i així mateix, haver pogut posar paraules en pro de l'art, la cultura i la tradició.

Només em queda desitjar-vos bona festa Major! Que participeu de tots els actes i activitats que organitzen, entitats i ajuntament! Tant culturals, com esportives i d'oci, perquè el que manté un poble viu és la seva gent i Calaf ha estat des de sempre això, un poble viu, ple d'alegria, cultura i tradició!

Moltes gràcies i Bona Festa Major!